

DE THRILLER
TEMPLE-
CODEX

JOEL C. ROSENBERG

MOZAĪEK

De tempelcodex

De Tempelcodex

A black and white photograph of a classical building facade. The building features a series of tall, fluted columns supporting a heavy entablature. Above the columns is a row of rectangular windows. In the background, a large dome with a tiled surface is visible. The sky is overcast with soft clouds. The overall tone is historical and architectural.

☆ ☆ Joel Rosenberg ☆

Uitgeverij Mozaïek,
Zoetermeer

Ontwerp omslag Dean H. Renninger/Bas Mazur
Illustratie omslag Mark en Audrey Gibson/Stock Connection

Vertaling Rick de Gier
Oorspronkelijk verschenen bij Tyndale House Publishers, Wheaton, Illinois, onder de titel The Copper Scroll

ISBN 978 90 239 9205 9
NUR 342

© Engelstalige versie 2006 Joel C. Rosenberg
© Nederlandstalige versie 2007 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Meer informatie over deze roman en andere uitgaven van Mozaïek vindt u op www.uitgeverijmozaiek.nl

Alle rechten voorbehouden.

*Voor Caleb, Jonah en Noah, van wie ik zielsveel houd.
Vergeet nooit dat er een schat is die meer waard is dan goud.*

Hoofdpersonen

DE PRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN

James 'Mac' MacPherson

DE VICEPRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN

William Harvard Oaks

HOGE REGERINGSFUNCTIONARISSEN

Marsha Kirkpatrick, nationaal veiligheidsadviseur

Jack Mitchell, directeur van de CIA

Lee James, minister van Binnenlandse Veiligheid

Scott Harris, directeur van de FBI

Jon Bennett, hoge adviseur van de president

Bob Corsetti, stafchef van het Witte Huis

Ken Costello, hoge adviseur van de president

Erin McCoy, hoge adviseur van de president, tijdelijk vanuit de CIA

Indira Rajiv, directeur van het NAMESTAN-bureau van de CIA

Chuck Murray, persattaché van het Witte Huis

ISRAËLISCHE LEIDERS

David Doron, premier van Israël

Doctor Eliëzer Mordechai, voormalig directeur van de Mossad

Avi Zadok, huidig directeur van de Mossad

IRAAKSE LEIDERS

Mustafa al-Hassani, president van Irak

Khalid Tariq, politiek adviseur van de president

EN VERDER

Ruth Bennett, moeder van Jon Bennett

Salvador Lucente, minister van Buitenlandse Zaken voor de
Europese Unie

Voorwoord van de auteur

De tocht die we nu gaan maken is fictief.

De profetieën waarop hij is gebaseerd, zijn waar.

In 1947 stuitten twee bedoeïenenherders die hun schapen aan het hoeden waren in de heuvels van Judea, niet ver van Jeruzalem, op de grootste archeologische vondst aller tijden. In de daaropvolgende jaren werden honderden manuscripten en fragmenten gevonden in de grotten van Qumran, die bekend zouden worden als de Dode-Zeerollen.

Sommige boekrollen bevatten hele bijbelboeken, waaronder de oudste codex van Jesaja die we kennen, waarin belangrijke details van de komst van de Messias worden voorzegd. In andere rollen werd het religieuze leven binnen de gemeenschap van de Essenen, een oude Joodse kloostersekte, beschreven. In weer andere werd een toekomstige ‘oorlog van Mog en Magog’ voorspeld, en de bouw van een grote nieuwe Joodse tempel in de laatste dagen van de aarde.

In 1952 werd er nog een boekrol gevonden in diezelfde grotten, maar deze leek vreemd genoeg niets op de andere. Hij was bijvoorbeeld niet van perkament gemaakt. De boodschap was gegraveerd in koper – een dure en zeldzame methode. Maar waarom? Wat voor mysteries bevatte deze rol? Wat voor boodschap kon er nu nog kostbaarder en bijzonderder zijn dan de Messiaanse profetieën van Jesaja of de gedetailleerde bouwplannen voor een toekomstige tempel?

Daar wilden de leden van een klein team van deskundigen dat zich over de rol mocht buigen, graag achter komen. Maar ze hadden een probleem. Bijna tweeduizend jaar oxidatie had de Koperen

Rol uiterst broos gemaakt. Ze konden de rol niet zomaar openen zonder het erg reële gevaar te lopen dat de kostbare inhoud ervan voor eeuwig verloren zou gaan. Het kostte archeologen bijna vier jaar om een methode te bedenken om de Koperen Rol te openen, en toen dat eenmaal was gelukt, waren ze verbijsterd over wat ze aantroffen.

Het verhaal werd via de *New York Times* aan de wereld onthuld op 1 juni 1956: 'Dode-Zeerol verwijst naar schat'.¹

In een uitgebreid voorpagina-artikel dat wereldwijde belangstelling trok, meldde de *Times* dat de inhoud van de Koperen Rol 'doet denken aan berichten die met bloed, bij het licht van de maan, zouden kunnen zijn geschreven door een personage uit Schateiland'. Ergens in de onheilspellende heuvels van Judea, aan de westoever van de Jordaan, zou een schat liggen van een haast onvoorstelbare omvang. 'De documenten spreken van schatten van een fabelachtige waarde,' aldus de *Times*. 'Als de schat bestaat, moet die tweehonderd ton aan goud en zilver bevatten.'

Was het een legende, of was dit werkelijkheid?

In zijn baanbrekende non-fictieboek *The Treasure of the Copper Scroll* concludeerde de archeoloog John Marco Allegro – die lid was geweest van het team dat de rol opende – niet alleen dat de schat echt moest bestaan, maar ook dat het belang ervan veel verder reikte dan alleen de rijkdommen die werden genoemd. Hij schreef: 'Er is haast geen aspect van de archeologie, geschiedenis en religie van het Midden-Oosten waar [de schat] niet op de een of andere manier licht op werpt.'²

Maar een halve eeuw later is de schat nog altijd niet gevonden, en dus blijven veel vragen onbeantwoord.

Professor P. Kyle McCarter Jr. van de John Hopkins-universiteit vertelde eens een groep archeologen in het Smithsonian-instituut in Washington:

'De Koperen Rol valt buiten alle categorieën die gewoonlijk worden genoemd als de rollen worden besproken. (...) Hij staat niet in het Rockefellermuseum of het "Heiligdom van

¹ 'Dode-Zeerol verwijst naar schat: op koper geschreven "sleutel" tot geweldige rijkdommen ontcijferd', Stanley Rowland Jr., *New York Times*, 1 juni 1951, A1.

² John Marco Allegro, *The Treasure of the Copper Scroll*; Routledge & Kegan Paul Ltd., 1960; blz. 25.

het Boek"-museum in Jeruzalem. (...) Hij is geschreven in een andere taal dan alle andere rollen, en op ander materiaal (...) en ook de inhoud komt nergens mee overeen. (...) Hij lijkt op geen van de andere boekrollen van Qumran, maar eerder op een piratenschatkaart uit Hollywood. Het is een bijzonder fenomeen, een anomalie.³

In de zomer van 2005, vlak voor de publicatie van *Het Ezechiël-scenario*, reisde ik met een collega de halve wereld over om deze 'anomalie' met eigen ogen te zien in het Jordaanse Archeologiemuseum in Amman. We kregen de kans de rol van dichtbij te bestuderen, de tekst te lezen, hem te vergelijken met andere Dode-Zeerollen en een zachtjes gefluisterd verhaal op te vangen dat nooit eerder is gepubliceerd. Tot nu.

Er zijn mensen die geloven dat de verbijsterende schatten van de Koperen Rol nog tijdens ons leven zullen worden ontdekt, misschien al heel spoedig. Sommigen geloven zelfs dat deze 'anomalie' van de geschiedenis – dit 'bijzondere fenomeen' – ons naar een nog grotere ontdekking zal leiden, naar de grootste archeologische vondst aller tijden, die de wereld zal schokken en de eindtijd zal teweegbrengen.

Hebben zij gelijk? Moeten we onze oren spitsen om het zachte gefluister te kunnen opvangen, of kunnen we het beter beschouwen als een onzinnige oude mythe? Dat valt nog te bezien. Op dit punt begint, hoe dan ook, ons verhaal.

Joel C. Rosenberg
Amman, Jordanië
Juni 2005

³ P. Kyle McCarter Jr., 'Het mysterie van de Koperen Rol', *The Dead Sea Scrolls After Forty Years: Papers Presented at a Symposium at the Smithsonian Institution*, 27 oktober 1990; The Biblical Archeology Society, Washington DC, 1991, 1992; blz. 1, 45.

Proloog

De oorlog van Ezechiël was voorbij, maar de wereld was de schok nog niet te boven.

In een enkele dag waren er miljoenen zielen gesneuveld. Hele steden waren verwoest. Nu nog lagen er vele na te smeulen, zo goed als onbewoonbaar. De hele geopolitiek was op haar kop gezet en er leek een griezelige stilte over de wereld te zijn gevallen.

Waar zou de hamer nu gaan neerkomen? Kon Washington of Chicago of Los Angeles hetzelfde lot treffen als Moskou, Teheran, Khartoem en Damascus? Sommigen meenden van niet. Zij geloofden dat het ergste nu achter de rug was, dat er een nieuw tijdperk van vrede en voorspoed zou gaan aanbreken.

Dat was een verleidelijke gedachte.

I

ZATERDAG 10 JANUARI – 12.39 UUR – WASHINGTON DC

Hun blikken kruisten elkaar maar heel even, maar FBI-agent Marcus Santini wist meteen dat er iets ernstig mis was.

Hij had dat gezicht eerder gezien. Hij kende dat gezicht. Maar waarvan?

De taxi waarin Santini reed, zwenkte met een ruk opzij om de man te ontwijken die opeens tussen het drukke verkeer van Washington DC de straat op was gestapt. Zijn ogen straalden angst uit, maar niet omdat hij bang was om te worden geraakt. Hij leek niet eens te beseffen hoe gevaarlijk het was om midden op Massachusetts Avenue te staan, waar het zelfs op zaterdag druk was. Nee, dat ene korte moment leek hij enkel te schrikken van Santini's herkende blik.

Toen nam hij de benen.

De taxi kwam weer op gang, maar Santini kon zijn ogen niet afhouden van de man die zich, gekleed in een dikke winterjas en met een grote rugzak om, in de richting van het Union Station haastte.

Santini was getraind om op zijn instincten te vertrouwen, maar hij werkte nog niet eens een heel jaar bij de antiterrorismeafdeling van de FBI. En dit was zijn vrije dag. Hoe groot was de kans nu dat deze kerel op een van hun zwarte lijsten stond? Twee straten bij het Capitool vandaan? Een kilometer van het Witte Huis?

Maar stel dat het wel zo was. Stel dat er iets zou gebeuren, en dat hij niets zou hebben gedaan om het te voorkomen. Santini wist dat hij daar niet mee zou kunnen leven.

‘Stop hier,’ beval hij de chauffeur.

‘Maar meneer, we zijn er bijna,’ antwoordde die.

‘Nú,’ hield Santini vol, terwijl hij een briefje van twintig door de smalle opening in het plexiglasraampje wierp. De taxi stond nog niet eens stil toen hij de deur uit sprong.

Hij had amper een minuut om iets te doen. Als de man op een van de metro’s zou stappen, zou Santini hem pas vinden wanneer het te laat was.

Hij trok een sprint in de richting van de Rode Lijn metro, zoals hij zo vaak had geoefend tijdens de training aan de FBI-academie, waar hij acht eenzame maanden gescheiden was geweest van zijn vrouw en zoontje van twee. De roltrap af. Het draaihekje door. Het perron op.

Het belsignaal ging. De deuren gingen dicht. De metro zou bijna vertrekken. Santini sprong nog net op tijd aan boord van de laatste wagon en speurde links en rechts om zich heen de menigte af. De man stond er niet tussen.

Santini’s hart bonsde en hij begon te twifelen. Reageerde hij overdreven? Liep hij het gevaar in de koppen van de *Post* op te duiken: ‘JONGE AGENT ZIET STUDENT AAN VOOR ZELFMOORDTERRORIST’?

De metro begon in westelijke richting te rijden.

Santini keek op zijn horloge. Het was 12.42 uur. Hij wist dat het station op Judiciary Square ’s zaterdags gesloten was. Dus zou de eerstvolgende halte Gallery Place-Chinatown zijn. Vanaf dat station reden er metro’s in alle richtingen van de stad – de Groene Lijn richting de marinewerf, de Gele Lijn naar het Pentagon en het Reagen-vliegveld, en met de Rode Lijn was het slechts één halte verder naar het hoofdkantoor van de FBI en het Witte Huis zelf.

En ze zouden er over precies drie minuten zijn.

Santini haalde zijn telefoon tevoorschijn en belde een vriend bij de inlichtingendienst.

‘Bobby, met Marcus. Je moet snel iets voor me doen.’

‘Hé, rustig aan, kerel. Je klinkt nogal beroerd.’

‘Ik heb foto’s nodig van alle hoofdverdachten op de zwarte lijsten – Europese of Noord-Afrikaanse mannen tussen de achttien en dertig. Kun je die naar mijn mobiele telefoon e-mailen?’

‘Dat zijn nogal wat foto’s, maar ik...’

Santini’s telefoon piepte. Zijn batterij was bijna leeg.

‘Gaat dat lukken?’ vroeg hij dringend.

‘Ik denk het wel, maar waarom?’

‘Stuur ze nou maar – en meteen graag. Ik bel later terug.’
Santini verbrak de verbinding en keek weer op zijn horloge.

12.44 uur.

Nog minder dan een minuut tot de volgende halte.

George Murray was te laat, en dat terwijl hij nooit ergens te laat kwam!

Overwerkt was hij zeker. En onderbetaald, dat sprak voor zich. Maar hoewel de hoofdarcheoloog van het Smithsonian-instituut gewoonlijk geen gebrek aan discipline van zijn medewerkers accepteerde, en al helemaal niet van zichzelf, was er vandaag gewoon niets aan te doen.

Buiten adem en enigszins verformfaaid stormde Murray door de draaideur van het Willard InterContinental, waarschijnlijk het meest luxueuze vijfsterrenhotel van Washington. Het lag op een prachtige locatie, vlak om de hoek van het ministerie van Financiën en het Witte Huis.

‘Mijn oprechte excuses – ik had met de taxi moeten komen,’ gaf Murray toe, terwijl hij met één hand het zweet van zijn voorhoofd veegde en met de andere iets te geestdriftig de hand van de literair agent uit New York schudde.

‘Nee, nee, nergens voor nodig, doctor Murray. Het is een eer u eindelijk in levenden lijve te ontmoeten. Ik heb zo veel over u gehoord. Het was erg attent van u om mij te bellen.’

‘Ik had alleen gewild dat ik iets meer tijd had, meneer Catrell,’ verontschuldigde Murray zich. ‘Maar ik vertrek morgen naar Israël. Ik ben nog niet eens begonnen met inpakken. Mijn jongste ligt op bed met koorts. We kunnen maar niet ontdekken wat hij heeft. Mijn oudste moet om vier uur bij een basketbalwedstrijd in Annandale zijn...’

‘Laten we dan gaan zitten,’ stelde de agent voor. Hij ging Murray voor naar een paar sofa’s in een rustige hoek van de lobby, waar ze ongestoord zouden kunnen praten. ‘En zegt u alstublieft Gene. Geloof me, ik zou met liefde nog langer hebben gewacht. Zo’n intrigerend voorstel als dat van u krijg ik niet iedere dag.’

De metro begon vaart te minderen.

Marcus Santini stapte naar de deur toe. Met zijn rechterhand greep hij naar het pistool dat in een holster onder zijn jas verborgen zat. Met zijn linkerhand greep hij naar zijn penning.

Door de luidsprekers werd de bestemming aangekondigd. De deuren gingen open. Santini wachtte even en keek toen naar buiten. Er stapte maar een handjevol passagiers het perron op. De man met de rugzak zat er niet tussen.

Santini trok zijn pistool en hield dat zo onopvallend mogelijk langs zijn zij terwijl hij snel naar de volgende wagon liep. Hij keek even om de hoek, maar zag niemand die hij herkende. Hij liep verder naar de volgende wagon, maar ook daar was de Rugzak niet te bekennen.

Hij begon weer te twijfelen. Was die vent eigenlijk wel in de metro gestapt? Dit was de enige metro die er had gestaan. Maar voor hetzelfde geld was hij het station ingelopen, in de richting van de winkels en bioscopen, of de treinen. Wat was er erger: een schim achtervolgen of er een kwijtraken?

Santini was van plan de hele zaak op te geven, toen hij de Rugzak opeens in het oog kreeg. Hij stond een coupé verderop, bijna verstopt achter een stel giechelende tienermeisjes. Santini's hart begon weer sneller te kloppen. Als hij in actie wilde komen, moest hij nu iets doen. Maar was hij echt van plan zijn wapen op die kerel te richten in een volle metro in Washington DC?

Hij had nog steeds geen idee wie de man was. Hij kon niet bewijzen dat hij een bedreiging vormde. In die rugzak konden wel schoolboeken zitten, of gymkleden of een boterham met ham en een paar blikjes cola.

Santini herinnerde zich een incident in Londen, kort na de bom-aanslagen daar, waarbij de politie per ongeluk een onschuldige, ongewapende man had neergeschoten, in de veronderstelling dat het om een zelfmoordterrorist ging. Maar ondanks alle twijfel wist Santini dat hij nu actie moest ondernemen, ook al liep hij dan misschien het risico zichzelf en zijn werkgever belachelijk te maken.

Het belsemaal ging weer. De deuren begonnen te sluiten. Boos op zichzelf omdat hij te lang had staan twijfelen, stopte Santini zijn pistool in zijn jaszak en stapte snel de coupé in achter die waarin de Rugzak stond – nog net op tijd. De metro kwam weer in beweging.

Santini ging zitten achter een gezette Afro-Amerikaanse vrouw met een boel boodschappentassen aan haar armen, en merkte toen dat de telefoon in zijn zak trilde. Hij haalde hem tevoorschijn en zag dat de e-mail was binnengekomen. Of eigenlijk waren het acht e-mails, omdat het bestand te groot was om in één keer verstuurd

te kunnen worden. Hij begon de foto's zo snel hij kon door te nemen.

'Kom op, kom op!' fluisterde hij in zichzelf.

Er waren te veel gezichten, en de man die hij zocht, zat er niet tussen.

Hij keek nog eens naar de Rugzak. Maar er zaten te veel mensen in de weg om zijn gezicht te kunnen zien. Santini zou op zijn geheugen moeten vertrouwen. Zijn telefoon piepte weer. De batterij was nu bijna leeg.

Hij bekeek nog een stel foto's en keek toen weer op zijn horloge. Nog minder dan twee minuten voor ze het volgende station zouden bereiken. Hij opende opnieuw een e-mail. Bekeek nog meer foto's. Santini's hart ging razend tekeer. Het zweet druppelde langs zijn rug.

Toen leek zijn hart een slag over te slaan. Dát was hem. Dát was de Rugzak.

Santini sloeg het beeld op en drukte in zijn telefoonboek op het nummer van het operatiecentrum van de FBI.

'Met agent Marcus Santini,' fluisterde hij, en gaf met licht biberende stem zijn identificatiecode door. 'Ik zit in de metro. De Rode Lijn, in westelijke richting. Ik heb een zekere Alonzo Cabresi herkend. Een belangrijke verdachte. Zelfmoordprofiel. Volgens het bulletin mogelijk gewapend en extreem gevaarlijk. Ik verzoek assistentie op...'

Maar Santini's telefoon viel uit voor hij zijn locatie kon doorgeven.

'Wat zei hij?'

De commandant in het operatiecentrum van de FBI kon even niet geloven wat ze zojuist had gehoord en liet haar collega, die het gesprek had gevoerd, het voor de zekerheid herhalen. Een hoofdverdachte in DC? In de metro nog wel?

Het kon gewoon niet waar zijn! Ze hadden geen waarschuwingen ontvangen. Geen geruchten opgevangen. Er was niets wat wees op een aanslag – eerder het tegenovergestelde. Na alles wat er recentelijk in Rusland, Iran en het Midden-Oosten was gebeurd, was het stil geworden in de wereld. Het was in haar hele tienjarige carrière nog niet zo stil geweest als tijdens de afgelopen drie maanden.

'Traceer dat gesprek,' beval ze.

‘Ik ben al bezig, mevrouw.’

‘Schiet op, schiet op.’

‘Ik doe mijn uiterste best, mevrouw.’

‘Hoe lang duurt het nog?’

‘Nog minstens twee minuten.’

‘Zo veel tijd hebben we misschien niet.’

Ze greep de rode telefoon op het bureau voor zich en drukte de sneltoets van de commandopost van de Geheime Dienst in.

‘Mijnheer, met agent Andrews in het operatiecentrum van de FBI. We gaan naar dreigingsniveau delta. Licht ogenblikkelijk POTUS en het Witte Huis in.’

‘De volgende halte is Metro Center. Stapt u voorzichtig uit.’

Santini liep snel zijn opties door, maar hij had helemaal geen opties. Er was geen tijd meer. Hij zou deze klus alleen moeten klaren, besepte hij, en zijn handen begonnen te trillen. In ieder geval was hij nog niet opgemerkt.

Toen keek Santini op en zag dat Cabresi hem verschrikt aanstaarde vanuit de volgende coupé. Hij was erbij, en hij wist het. Hij greep naar zijn rugzak.

Instinctief haalde Santini zijn wapen tevoorschijn. Cabresi dook weg achter de tienermeisjes en bewoog zich richting de uitgang. De deuren gingen open. Cabresi rende als een wilde naar de roltrappen.

Santini haastte zich naar de deur, maar er ging een vrouw voor hem staan. Hij duwde haar bijna omver en struikelde, wat hem kostbare seconden kostte. Toen hij weer was opgekrabbeld, was Cabresi al bijna boven aan de trap. Santini richtte zijn pistool omhoog en schreeuwde: ‘Halt, FBI!’

Maar het was te laat. Cabresi was verdwenen.

Hij pakte de telefoon op zodra die overging.

‘Minister James?’

‘Daar spreekt u mee.’

‘Mijnheer, met het operatiecentrum van de FBI. Directeur Harris wil u dringend spreken.’

‘Verbind hem door.’

Minister van Binnenlandse Veiligheid Lee James was onderweg naar Baltimore om een toespraak te houden op een burgemeestersconferentie, toen hij het nieuws hoorde van de directeur van

de FBI. Hij gaf zijn beveiligingsdetachement onmiddellijk opdracht te keren en terug te rijden naar Washington. Zijn chauffeur trapte meteen op de rem en keerde om, gevolgd door de rest van het konvooi.

‘Waar bevindt je man zich nu?’ vroeg James.

‘We zijn het contact verloren,’ zei Harris. ‘Maar zijn laatste signaal kwam uit de buurt van het centrale metrostation.’

James verstijfde. Dat was slechts één straat verwijderd van het Witte Huis! Dit was onmogelijk. Ze hadden de beveiliging enorm opgeschroefd. En stel dat Cabresi niet alleen was. Stel dat er een gecoördineerde aanval was gepland. Of nog erger: stel dat Cabresi geen conventionele explosieven bij zich had, maar een radioactieve bom of een nucleaire kofferbom. Als in het hart van Washington een kleine nucleaire bom af zou gaan, zouden er meteen zo’n vijftigduizend doden vallen, en in de volgende dagen en weken nog eens een kwart miljoen.

‘Scott, je gaat me toch wel vertellen dat de president al naar Camp David is vertrokken?’

‘Ik ben bang van niet,’ zei Harris. ‘Dat kan pas om drie uur. Hij zit midden in een toespraak.’

‘Waar?’ vroeg hij dreigend.

‘In het JW Marriot.’

James’ maag kromp ineen. De terrorist ging regelrecht op de president af.

‘Haal hem daar weg, nu!’

Meer hoorde agent Jackie Sanchez van de Geheime Dienst niet door haar oortelefoontje. Er werd niet bij verteld wat de reden was. Ze nam ook niet de tijd daarnaar te vragen, maar kwam meteen in actie, zoals ze had geleerd en al duizend keer had geoefend.

President James ‘Mac’ MacPherson stond tegen de Nationale Fabrikantenbond te spreken toen Sanchez en twee andere agenten hem bij de armen pakten en snel het podium af begeleidden. Ze werden meteen omringd door tien andere agenten die in een kordon om de president gingen staan, terwijl weer andere agenten de uitgangen van de zaal versperden en het beduusde publiek opdracht gaven te gaan zitten en rustig te blijven.

Het volgende geluid dat Santini hoorde, was een pistoolschot – en daarna gegil.

Hij racete met twee stappen tegelijk de roltrap op, dwars door een groepje doodsbange Japanse toeristen heen. Buiten adem bereikte hij eindelijk de bovenkant, waar hij Cabresi zag, die met getrokken pistool op straat stond en een vrouw met twee jonge kinderen dwong uit een groen Dodge-bestelbusje te stappen.

De moeder was hysterisch. Ze probeerde haar jongste uit een autozitje te halen, maar het been van het kind zat vast. Cabresi hield de loop van zijn pistool vlak bij haar gezicht en schreeuwde haar toe dat ze moest opschieten.

Santini rende naar een postauto die langs de stoep geparkeerd stond en ging er gehurkt achter zitten. Hij trok zijn pistool weer en richtte dat op Cabresi's hoofd. Hij wilde schieten, maar kon het niet. Niet zonder het risico te lopen de vrouw en haar kinderen te raken.

Het been van het kind was nu los en Cabresi dwong de vrouw en kinderen op hun buik op de stoep te gaan liggen. Santini was bang dat hij hen zou doodschieten.

Hij liep voorzichtig om de auto heen en berekende de afstand naar het bestelbusje. Het was niet meer dan zo'n vijftig, dertig meter. Als hij sprintte, kon hij er binnen een paar seconden zijn. Er was nog altijd het risico dat Cabresi het hele gezin zou ombrengen. Maar dat zou hij misschien toch wel doen, en nog vele anderen ook.

'Schiet op, schiet op!'

Agent Sanchez en haar team renden met de president door een doolhof van gangen, door een keuken, en uiteindelijk de dienstingang uit die naar een steegje leidde. Daar stond zijn gepantserde limousine te wachten. Sanchez duwde hem op de achterbank, sloeg de deur achter hem dicht en beval de autocolonne terug naar het Witte Huis te rijden.

Santini hoorde sirenes in de verte.

Ze kwamen uit alle richtingen. Cabresi hoorde ze ook. In paniek klom hij het busje in en startte de motor.

Het was nu of nooit.

Terwijl Cabresi er vandoor reed, sprong Santini achter de postauto vandaan, richtte zijn pistool en schoot. Hij vuurde alle kogels af die hij had. De achterraut van het busje barstte uiteen. Het voertuig zwenkte opzij en knalde tegen een vuilnisbak en een

brandkraan aan, voor hij om een hoek reed en uit Santini's zicht verdween.

'En als u die boekrol daadwerkelijk vindt?' vroeg de literair agent.

Murray kon de opwinding in Catrells ogen zien en leunde voorover, de sirenes en commotie buiten op straat negerend.

'Dan zal dat de grootste archeologische vondst van de eenentwintigste eeuw zijn,' fluisterde hij. 'Daarom wilde ik u eerst spreken voor ik vertrek. U bent degene die...'

Murray kreeg niet de kans zijn zin af te maken.

Er reed opeens een groene bestelwagen over de stoep, die frontaal tegen de ingang van het Willard aan botste. Een seconde later volgde er een enorme explosie in de lobby. Het beroemde hotel werd verzwolgen door een reusachtige vuurbal en er stegen dikke, zwarte rookwolken op. Verwrongen stukken metaal en glasscheren vlogen in het rond. Het plafond begon in te storten.

Na afloop zou men George Murray en Gene Catrell tussen de doden aantreffen, en niemand zou weten wat zij daar deden.

VAN DE AUTEUR VAN DE BESTSELLER

HET EZECHIËLSCENARIO

Op 1 juni 1956 bracht *The New York Times* een verhaal dat overal ter wereld tot de verbeelding sprak. Er was weer een Dode-Zeerol gevonden, maar deze was anders dan alle voorgaande vondsten. Er werden schatten van onvoorstelbare waarden in beschreven, die begraven zouden liggen in de heuvels ten oosten van Jeruzalem en onder de Heilige Stad zelf.

In de daaropvolgende jaren kwamen wetenschappers tot de conclusie dat de Koperen Rol wel eens de belangrijkste schatkaart uit de geschiedenis zou kunnen zijn. Een kaart waarmee niet alleen die heilige rijkdommen konden worden gevonden, maar die ook zou kunnen leiden tot de bouw van de derde Joodse tempel.

Maar de code van de boekrol werd nooit ontcijferd, en deskundigen uit alle hoeken waarschuwen dat elke Israëliëse poging om de tempel in Jeruzalem te herbouwen, een oorlog van bijbelse proporties kan ontketenen.

Nu, precies vijftig jaar nadat de Koperen Rol werd onthuld, komt Joel C. Rosenberg, auteur van meerdere *New York Times*-bestsellers, met zijn meest bloedstollende verhaal tot nu toe.

Joel C. Rosenberg was veiligheidsadviseur van de Israëliëse premier Benjamin Netanyahu. In zijn thriller *The Last Jihad* boren twee vliegtuigen zich in de Twin Towers – het boek verscheen twee maanden vóór 11 september 2001...

uitgeverijmozaiek.nl

